

BÀI 7.

7.

Nha Trang, thứ Bảy ngày 12/6/1976

Đi Nha Trang sáng sớm hôm nay. Sự lãnh đạm vô cùng trước một chuyến đi khiến tôi ngỡ ngàng, không ngờ rằng có một ngày quan trọng trong đời, cái đam mê ra đi đã đứng lại.

Gần một năm rồi mới trở lại đây, những dấu vết cũ như không thể nào tìm thấy được. Ngôi nhà của mẹ tôi nay đã thuộc về kẻ khác; đi ngang qua, sao thật náo lòng. Cả một tuổi trẻ tôi quy tụ tại đây, hạnh phúc hòa lẫn cùng đau khổ. Tôi lầm nhảm hoài bài *Thăng Long Thành Hoài Cổ* mà Nguyễn thường phân tích, tự nghĩ, tâm tình mình hiện tại có khác nào với tâm tình tác giả bài thơ ấy đâu?

□

Nha Trang, Chủ nhật 13/6/1976

Một mình đi ra bãi sớm. Khung cảnh xưa đã như những nhát búa đập bất ngờ vào mặt đến bàng hoàng tê dại. Suốt đời, tôi biết mình sẽ còn đau khổ khi vẫn dành cho kỷ niệm một thứ uy quyền mạnh mẽ. Thì sáng nay, những gì gọi là quá khứ đã mặc tình trở về và nát trái tim. Tất cả đều thay đổi, chỉ có bầu trời và mặt biển là vẫn vậy. Nghĩ miên man đến anh Ngọc khi Nha Trang đã tượng trưng ngàn nào cho hình ảnh con người ấy. Sự xúc động làm là cơ thể lúc lơ đãng thả dài trên bãi vắng những bước chân.

□

Sài Gòn, thứ Hai 14/6/1976

Về Sài Gòn bằng xe lửa. Sốt và ho suốt quãng đường dài.

□

Sài Gòn, thứ Tư 16/6/1976

Đi tập đàn trở lại cùng ban nhạc Duy Quang. Tôi nghe an ủi trong tình thân của những người bạn. Một thoáng nghĩ rằng có lẽ tôi gặt hái được nhiều hạnh phúc (dẫu tạm bợ) với một *tình bạn* hơn là *tình yêu*.

Tan buổi tập, đi uống rượu với Cung và Tùng.

Trên con đường Trương Tấn Bửu bước giữa hai người, tôi bỗng nhìn thấy Nguyễn đang ghé vào một quán nhỏ gần đó. Hình như chàng không thấy tôi? Cái dáng chàng xóc xếch lang thang quá khiến tôi se lòng, lại như run rẩy. Nên khi Cung định qua quán ấy mua rượu, tôi đã nhờ anh hỏi thăm Nguyễn, nhưng lại dặn rằng *tuyệt đối đừng nhắc gì đến tên tôi*.

Sao lại thế này? Sao tôi tự giấu diếm mình như vậy? Từ đó tôi uống liên miên, miệng cười nói mà tâm tư thì không ngớt đặt câu hỏi:

“Tôi có làm đúng chăng khi giấu mình, không mời chàng một cốc rượu?” Hẳn là Nguyễn không từ chối đâu, nhưng mà làm vậy ích gì? Có lẽ tôi phải biến mất suốt đời trước Nguyễn và tình yêu vò xé cũ mà thôi.

Đêm nay gió nhiều. Ôi! Ta đã làm chi đời ta?
[]

Sàigòn thứ Năm 17/6/1976

Ngồi với Chiến trong một quán *café* trên đường Lê Lợi, nghe bản nhạc *The Shadow of Your Smile* mà xúc động cả người.

*Now when I remember spring
All the joys the love can bring
I will be remembering
The shadow of your smile...¹*
[]

Sàigòn, thứ Sáu 18/6/1976

Nằm mọp suốt một ngày, sốt và ho nhiều quá.
[]

---

¹ "The Shadow Of Your Smile"

(Bản nhạc có mặt trong hầu hết các mối tình của đời tôi).

**/ One day we walked along the sand
One day in early spring
You held a piper in your hand
To mend its broken wing
Now I'll remember many a day
And many a lonely mile
The echo of a piper's song
The shadow of a smile*

**/ The shadow of your smile
When you are gone
Will color all my dreams
And light the dawn
Look into my eyes
My love and see
All the lovely things
You are to me*

**/ Our wistful little star
Was far too high
A teardrop kissed your lips
And so did I
Now when I remember spring
All the joy that love can bring
I will be remembering
The shadow of your smile*

Sàigòn, thứ Bảy 19/6/1976

Đi uống *café* một mình. Chiều thứ bảy trời Sàigòn quá đẹp mang sắc thái bàng bạc của Dalat sương mù. Cảm nhận một điều rằng tôi *đang quên* và đang giết dần được nỗi u hoài trong tâm não. (Đêm qua mơ thấy Nguyễn ôm tôi vào ngực. Tinh dậy sao chỉ là một cảm nghĩ vời vợi buồn).

□

Sàigòn, Chủ nhật 20/6/1976

Đi uống *café* sáng với em gái Ngọc Huyền, trở về ngang qua trường đại học Vạn Hạnh thấy Nguyễn ngồi chung trong một đám bạn nơi hành lang lớp học. Run rẩy toàn thân.

□

Sàigòn, thứ Hai 21/6/1976

Sốt và nằm li bì một ngày. Ghi nhận một điều rằng sao lại chỉ nghĩ đến anh Ngọc duy nhất. Cái tình cho anh cũng giống như cho người mẹ tôi. Anh càng hiện rõ hơn mỗi khi tôi có khuynh hướng tuyệt vọng. Còn những khi vui vẻ hứng khởi, hình ảnh ấy bị lặn chìm đi. Như đêm nay, nằm sốt li bì, tôi chỉ nghĩ đến anh, buồn rầu vì cái mơ ước trở lại thật là vô vọng.

Nửa đêm, tỉnh giấc, nghe lạnh và thốt nhận ra rằng không bao giờ tôi còn có được anh như trong thời gian cũ. Ngày nay anh đã hiểu cái bản chất chung thủy trong tôi thì mọi sự đã quá muộn màng.

□